

Német diákcsere

(Budapest, 2013. április 5–13., Jever, 2013. május 29.–június 6.)

A JEVERIEK NÁLUNK

Április elején mintegy másfél tucatnyi, hideghez szokott, észak-német diák fogadásától volt hangos a Trefort. A vidéki kisvárosból érkezett csemeték izgatottan vetették bele magukat a pezsgő pesti életbe. A vendégek roppant nyitottan és érdeklődően kóstolták

a rétest, a lángost, a gulyást, miközben eloszlatták a Magyarországgal kapcsolatos sztereotípiákat a projektmunka keretében.

Itt tartózkodásuk során megcsodálták a Parlamentet és a Várnegyedét, a közös kiránduláson bebarangoltuk Visegrád környékét, megáztunk a szentendrei kiránduláson és még egy idegenvezetéses dunai hajókiránduláson is részt vettünk, melyet a magyar diákok is kiváltképp figyelemre méltónak találtak. Ez a hét rendkívül tanulságos, de egyben fárasztó is volt: házigazdaként majdnem minden nap iskolába kellett mennünk, valamint a diákcsérés délutáni elfoglaltságok és az esti, önállóan szervezett programok is kimerítettek minket. Mégis sokszor gondolunk azokra a pillanatokra, mikor percekig gondolkoztunk egy nyelvtani struktúrán vagy órákig egy szón, és azokra, amikor végre szavakba öntöttük a gondolatot, melyet végre (tizedik próbálkozásra) megértett a partnerünk. Rengeteg ilyen momentum volt, ilyenkor a megvilágosodás isteni másodperceiben kisimultak arcvonásaink, aztán felhőtlenül kacagtunk korábbi értetlenségünkön.

Hét nap leforgása alatt vadidegenekből barátokká lettünk, hogy aztán bő másfél hónapot várjunk a viszontlátásra.

MI A JEVERIEKNÉL

Sokunk első és egyben utolsó diákcsereje a második felvonásához ért, mikor repülőnk Henry Fuchs kapitány jóvoltából földet ért az esős Dortmundban. Az ezt követő 5-6 órás vonatút visszatekintve csak egy pillantásnak tűnik (köszönjük a kényelmet és az emeletes vonat okozta élményt a Deutsche Bahn-nak). A robogó szerelvények kristálytisztá ablakaiból kitekintve utunk során millió szélkereket és tehenet láthatunk a végtelen síkságon. Ezek az igazi jellegzetességei Niedersachsen (Alsó-Szászország) szövetségi tartománynak.

Megérkezve ideiglenes otthonainkba, csakis némettudásunkat vehettük igénybe saját magunk megértetése céljából, vagy annak érdekében, hogy ne csak értetlen farccal ülünk a családi vacsorákon.

A kint töltött hét alatt szerencsénk volt a jeveri Mariengymnasium muzeális jellegű könyvtárát meglátogatni, a városházán az érkezésünk okán rendezett teadél előtt megismerkedtünk a Teeprozedurral (avagy nem csak az angolok isszák tejjel és tejszínnel a teát), részt vettünk néhány tanítási órán is, melyeken örömmel konstatáltuk, hogy egészen sokat értettünk. A cserehét során megvetettük lábunkat a hűs (12°C-os) Északi-tengerben és a partján felgyülemlett, nagy mennyiségű, misztikus eredetű habban. Felfedeztük Bréma szűk sikátorait, Bremerhaven nagy kikötőjét és a Klíma múzeumot, amelyben éghajlati értelemben bejártuk az egész világot. Felderítettük magát Jevert, a kb. tízezer lelket számláló vendéglátó városunkat és sörfőzdéjét, mely egész Németországban híres.

Ez alatt a két felejthetetlen hét alatt egy másik kultúra képviselőinek mindennapjaiba nyertünk betekintést, korántsem kívülállóként, hiszen legtöbbünknek melegsívű és bőkezű fogadtatásban lehetett része. Komoly barátságok szövődtek, és a német nyelvhasználatban is módfeletti jártasságot szereztünk.

A szép élményekért köszönjük a szervezést német oldalról a két kedves, szakállas tanár bácsinak, de legfőképpen mindig derűs tanárainknak, Szabó Éva tanárnőnek és Pál Gergely tanár úrnak.

Garamvölgyi Eszter (11. a)